

He asks me about that,
about how a man who could have done such evil
could also be kind.
I try to explain to him that human beings are more
complex than we know,
but of course, I don't really have an answer.

เขาถามผมว่า
ทำไมคนที่ทำเรื่องโหดร้ายขนาดนั้น
ถึงยังมีด้านที่อ่อนโยนได้ด้วย
ผมพยายามจะอธิบายให้เขาเข้าใจว่ามนุษย์เรานั้น
ซับซ้อนกว่าที่เห็นมากนัก
แต่เอาเข้าจริง ผมก็ไม่มีคำตอบให้กับคำถามนี้เหมือนกัน

— ฮาร์ลัน โทเบน

words

words without boundaries

เจอกันท่ามกลาง I Will Find You

ฮาร์ลัน โคเบน

เขียน

ณฐ หิรัญเลิศประเสริฐ

แปล

ในเลี้ยววินาทีนั้น ก็เหมือนเรากลับไปอยู่ในสวนหลังบ้านพร้อมกาแฟและหนังสือ
ท่ามกลางแสงแดดยามเช้าที่อบไฉ่บริเวณนั้นจนเป็นสีเหลืองทอง

- ฮาร์ลัน โคเบน

115014 ด็องกรากูเอะพีส์ดีเอส

คำนำสำนักพิมพ์

ในยามสิ้นหวัง เรามักเห็นเพียงสิ่งที่อยากเห็น

เดวิด เบร์โรล์ เคยเชื่อเช่นนั้น...จนกระทั่งเขาได้เห็นภาพถ่ายใบหนึ่ง
ภาพลูกชายคนเดียวของเขาที่ใครต่อใครต่างยืนยันว่าถูกฆ่าไปเมื่อห้าปีก่อน
และหลักฐานทุกอย่างล้วนชี้เป้าไปที่เขา...ฆาตกรใจเหี้ยมผู้ปลิดชีพลูกตัวเอง

เขาเชื่ออย่างหมดหัวใจว่าลูกชายตัวเองยังไม่ตาย และเขาไม่ใช่คนฆ่า
ภาพที่เห็นนั้นไม่ใช่ความสิ้นความหวังที่ตอกย้ำอดีตอันเลวร้าย แต่คือ
แสงสว่างเดียวที่จุดเขาให้ลุกขึ้นมาเพื่อตามหาความจริงอีกครั้ง แม้ว่า
นั่นจะต้องแลกด้วยชีวิต

สำหรับนักอ่านที่คุ้นเคยกับฮาร์ลาน โคเบน เจ้าพ่อแนวจิตวิทยา
ระทึกขวัญ ถ้อยคำที่กล่าวมานั้นเป็นเพียงแค่จุดเริ่มต้นของพายุลูกใหญ่
ที่กำลังจะมา และสถานการณ์ซึ่งพร้อมจะกลับตาลปัตรทุกวินาที

**ฉะนั้นเตรียมใจ เชื่อมัน ห้ามวอกแวก และร่วมติดตามภารกิจ
ตามล่าหาความจริงไปพร้อมกับเดวิดได้เลย!**

คำนำผู้แปล

ชื่อของฮาร์ลัน โคเบน เจ้าของผลงานยอดเยี่ยมอันดับหนึ่งของ *นิตยอร์กไทมส์* น่าจะเป็นชื่อที่คุ้นหูแฟนนิยายแนวสืบสวนระทึกขวัญชาวไทย อยู่ไม่น้อยจากผลงานที่ได้รับการแปลและตีพิมพ์เป็นภาษาไทยกว่าสิบเล่ม หรือหากไม่ได้ติดตามผลงานนิยายของเขา ท่านผู้อ่านก็อาจจะเคยได้เห็นซีรีส์ ที่ดัดแปลงจากงานเขียนของเขาผ่านช่องทางต่างๆ ผ่านตากันมาบ้าง

นิยายของเขามีเสน่ห์ด้วยเนื้อเรื่องที่มักซ่อนปมปริศนาไว้ให้ผู้อ่านได้ค่อยๆ คลี่คลายไปพร้อมกับตัวละคร อีกทั้งตัวละครบางตัวอาจปรากฏตัวในนิยายของเขามากกว่าหนึ่งเรื่อง เรียกว่านอกจากจะเป็นแฟนนิยายแล้ว อาจจะเป็นแฟนของตัวละครตัวใดตัวหนึ่ง และคอยติดตามผลงานของพวกเขาเหล่านั้นไปด้วยก็ได้ เช่นเดียวกับเรื่อง *เงื่อนทาล่าหาย* หรือ *I Will Find You* ที่อยู่ในมือของทุกท่านขณะนี้ แต่จะเป็นตัวละครใดนั้น ผู้แปลขออนุญาตอุบไว้ก่อน เพื่อให้ทุกท่านได้ร่วมค้นหาคำตอบและตื่นเต้นกับเนื้อเรื่องไปด้วยกันนะคะ

นอกจากปมปริศนาและตัวละครที่มีเอกลักษณ์แล้ว นิยายของโคเบน มักสะท้อนภาพความซับซ้อนของมนุษย์ ทั้งในด้านความสัมพันธ์ ความคิด การกระทำ ลึกลงไปถึงสภาพจิตใจ ที่พาให้เราจุกใจคิดขึ้นมาผ่านความคิด และการกระทำบางอย่างของตัวละคร

ตัวละครอย่างเดวิด เบอร์โรล์ พ่อผู้รักและมีลูกชายเป็นดั่งแก้วตา ดวงใจ กระนั้น เขาก็ไม่ใช่พ่อที่ทำถูกต้องไปเสียทุกอย่าง บางอย่างอาจนำมาซึ่งความคลั่งใจ ความนึกคิดของเขาในบางช่วงเวลาอาจเกิดจากความไม่มั่นคงและความร้อนรน พาให้อารมณ์อยู่เหนือเหตุผล การกระทำบางอย่าง อาจทำให้เขาต้องเอากลับมาคิดทบทวนและรู้สึกผิดในภายหลัง ซึ่งมันคง

ไม่ต่างกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับมนุษย์ปุถุชนคนธรรมดาอย่างเราๆในโลกแห่งความเป็นจริง

สุดท้ายนี้ ผู้แปลรู้สึกเป็นเกียรติและขอขอบคุณทางสำนักพิมพ์และทีมบรรณาธิการ ที่ให้โอกาสผู้แปลได้มีส่วนร่วมในการแปลนิยายเรื่องนี้ในฉบับภาษาไทย

หวังเป็นอย่างยิ่งว่านิยายเล่มนี้จะได้รับการต้อนรับจากแฟนนิยายของฮาร์ลัน โทเบน และขอให้ผู้อ่านทุกท่านสนุกสนานกับการร่วมไขปมปริศนาต่างๆ ไปด้วยดี โปรดอวยพรและขอขอบคุณทุกท่านที่ให้การสนับสนุนนิยายเล่มนี้มา ณ ที่นี้ค่ะ

ธนพร หิรัญเลิศประเสริฐ

แต่

หลานชายและหลานสาวของผม

โทมัส, แคททารีน, แมคแคลล์ม, ไรลี, โดเวย์

อเล็ก, เจเนวีฟ, มายา

อัลลานา, อานา, แมรี, เมย์,

แซม, เคเล็บ, ฟินน์,

แอนนี่, รูบี, เดเลียม,

เฮนรี และมอลลี่

ด้วยรัก

ลุงฮาร์ลัน

ภาค 1

บทที่

1

ผมต้องโทษจำคุกตลอดชีวิตเป็นปีที่ห้าในข้อหาฆาตกรรมลูกชายตัวเอง
ระวังสปอยล์ ผมไม่ได้ทำ

แมทธิว ลูกชายของผมอายุสามขวบตอนเขาถูกฆาตกรรมอย่างโหดเหี้ยม
เขาคือสิ่งที่ดีที่สุดซึ่งเกิดขึ้นในชีวิตของผม แต่แล้วเขาก็จากไป ส่วนผมก็เข้ารับ
โทษจำคุกตลอดชีวิตนับตั้งแต่นั้น นี่ไม่ใช่การเปรียบเทียบ หรือผมควรต้อง
พูดว่านี่ไม่ใช่แค่การเปรียบเทียบ ต่อให้ผมไม่ถูกจับ ไม่ได้รับการไต่สวน และ
ไม่ถูกตัดสินโทษ แต่เรื่องที่เกิดขึ้นก็เป็นการลงโทษตลอดชีวิตสำหรับผมอยู่ดี

ในกรณีของผม ในคดีนี้ โทษจำคุกตลอดชีวิตของผมเป็นทั้งการ
เปรียบเทียบและสิ่งที่เกิดขึ้นจริง

คุณอาจสงสัยว่าผมจะเป็นผู้บริสุทธิ์ไปได้อย่างไร
ผมคงบอกได้แค่ว่ามันเป็นอย่างนั้น

แต่ผมได้ต่อสู้และพยายามยืนยันความบริสุทธิ์ของตัวเองอย่าง
สุดความสามารถบ้างหรือเปล่า

ไม่หรอก ไม่ขนาดนั้น ผมว่าเราคงต้องย้อนกลับไปพูดถึงการรับโทษ
ตลอดชีวิตแบบเปรียบเทียบเสียก่อน เอาเข้าจริง ผมไม่ค่อยสนใจนักหรอก
ว่าตัวเองจะถูกตัดสินว่าผิดหรือไม่ ผมรู้ว่ามันอาจฟังดูน่าตกใจ แต่เปล่าเลย
ลูกชายของผมตายไปแล้ว ประเด็นอยู่ตรงนี้ มันเป็นทั้งประเด็นสำคัญ
เป็นทั้งหัวข้อและใจความทั้งหมดของเรื่องนี้ ลูกชายของผมตายและจากไปแล้ว
เป็นความจริงที่ไม่เปลี่ยนแปลงไม่ว่าหัวหน้าคณะลูกขุนจะแถลงว่าผมผิดจริง
หรือไม่ ต่อให้ผมผิดหรือไม่ผิดจริง ผมก็ได้ทำผิดต่อลูกชายไปแล้ว ไม่ว่าจะ

จะทางไหน แมทริวิกหนีไม่พ้นความตายอยู่ดีแม้คณะลูกขุนจะมองเห็นความจริงและปล่อยตัวผมเป็นอิสระก็ตาม หน้าที่ของคนเป็นพ่อคือการดูแลปกป้องลูก นั่นเป็นหน้าที่สำคัญอันดับหนึ่ง ดังนั้น แม้ว่าผมจะไม่ใช้คนที่ถืออาวุธ และลงมือทุบตีร่างอันงดงามของแมทริวิกจนแหลกเหลวอย่างที่ผมได้เห็นกับตาในคำคืนอันแสนเลวร้ายเมื่อห้าปีก่อน ผมก็ไม่ได้หยุดเหตุการณ์นั้นไม่ให้เกิดขึ้น ผมไม่ได้ทำหน้าที่พ่อ ผมไม่ได้ปกป้องลูกชายตัวเอง

ไม่ว่าผมจะเป็นฆาตกรที่ก่อเหตุหรือไม่ มันก็เป็นความผิดของผม และเป็นโทษทัณฑ์ที่ผมต้องชดใช้

ดังนั้น ผมจึงแทบไม่มีปฏิกิริยาใด ๆ ตอนหัวหน้าคณะลูกขุนอ่านคำตัดสิน บรรดาผู้ร่วมฟังการพิจารณาคดีต่างสรุปว่าผมต้องเป็นพวกมีบุคลิกต่อต้านสังคมหรือมีจิตผิดปกติแน่ ๆ เป็นคนวิกลจริตหรือบกพร่องอะไรสักอย่าง พวกสื่อบอกว่าผมไม่มีความรู้สึก ไม่มียื่นแห่งความเห็นอกเห็นใจ ไม่มีความสำนึกผิดชอบชั่วดี พวกเขาบอกว่าผมมีแนวตายด้านหรืออะไรก็สุดแล้วแต่คนพวกนั้นจะสรรหามาเนียนเพื่อยัดเยียดให้ผมเข้าไปอยู่ในกลุ่มเดียวกับเหล่านักฆ่าทั้งหลาย ซึ่งมันไม่เป็นความจริงเลย ผมเพียงแต่ไม่เห็นความจำเป็น ผมต้องเผชิญปลายทางของความสูญเสียที่ซัดกระหน่ำตั้งแต่วันแรกที่ผมพบร่างของลูกชาย ร่างของแมทริวิกในชุดนอนลายชูเปอร์ฮีโร่ค่ายมาร์เวล แแรงกระแทกจากเหตุการณ์ครั้งนั้นทำเอาผมเข่าอ่อนจนผืนยืนต่อไปไม่ไหว ทั้งในตอนนั้น จวบจนกระทั่งตอนนี้ และตลอดไป

โทษจำคุกตลอดชีวิตในเชิงเปรียบเทียบได้เริ่มขึ้นตั้งแต่นั้น

หากคุณคิดว่านี่เป็นเรื่องราวของแพะรับบาปที่พยายามจะพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตัวเองละก็ คุณคิดผิดแล้ว เพราะถ้าเป็นอย่างนั้นจริงก็คงไม่มีเรื่องอะไรให้เล่ามากนัก เพราะในท้ายที่สุด ผลลัพธ์ก็คงไม่ต่างกันสักเท่าไร ต่อให้ผมได้รับการปล่อยตัวจากห้องขังที่เป็นเหมือนขุมนรกแห่งนี้ มันก็ไม่อาจชดใช้บาปได้ ลูกชายของผมยังคงตายไปแล้วอยู่ดี

เป็นไปไม่ได้เลยที่จะไถ่บาปในคดีนี้

อย่างน้อยผมก็เชื่อเช่นนั้น จนกระทั่งวินาทีที่ผู้คุมซึ่งพวกเราชอบเรียกว่าเคอร์ลี ผู้มีพฤติกรรมผิดแผกไปจากผู้คุมคนอื่น เดินมาที่ห้องขัง

ของผมแล้วบอกว่า “มีคนมาเยี่ยม”

ผมไม่ขยับตัวเนื่องจากไม่คิดว่าเขาพูดกับผม ผมอยู่ที่นี้มาเกือบห้าปีแล้ว และตลอดเวลาที่ผ่านมานั้นก็ไม่เคยมีคนมาเยี่ยม ในช่วงปีแรกพ่อพยายามมาเยี่ยมผม เช่นเดียวกับอาโซฟีและเพื่อนสนิทอีกจำนวนหนึ่ง ยังมีบรรดาญาติๆ ที่เชื่อว่าผมบริสุทธิ์ หรืออย่างน้อยก็คิดว่าผมไม่ได้ทำผิดขนาดนั้น แต่ผมไม่เคยอนุญาตให้พวกเขาเข้ามาสักครั้ง กระทั่งเซอร์ลีแม่ของแมทธิวและภรรยาของผมในตอนนั้น (ซึ่งก็ไม่น่าแปลกใจที่ตอนนี้เธอได้กลายเป็นอดีตภรรยาของผมไปแล้ว) ก็พยายามมาเยี่ยมผมเช่นกัน แม้จะไม่ค่อยเต็มใจนัก แต่ผมก็ไม่ยอมให้เธอได้พบหน้า ผมบอกไว้ชัดเจนว่าไม่ให้ใครเข้าเยี่ยม ไม่ใช่เพราะผมเวทนาตัวเองหรือเพราะสงสารใครทั้งนั้น การเยี่ยมไม่ได้ช่วยทั้งผู้เยี่ยมและผู้ถูกเยี่ยม ผมไม่เคยและยังคงไม่เห็นว่ามันจะมีประโยชน์ตรงไหน

หนึ่งปีผ่านไป ล่วงเลยกลายเป็นสอง จากนั้นทุกคนก็เลิกพยายามที่จะมาเยี่ยมผม อันที่จริงก็เชื่อว่าจะมีใครยอมตื่นตื่นมาจากรัฐเมนอยู่แล้ว อาจจะนอกจากอดัมนะนะ แต่คุณก็น่าจะเข้าใจประเด็น นี่จึงเป็นครั้งแรกหลังจากการคุมขังอันยาวนานที่มีใครสักคนมาถึงเรือนจำปริกส์เพื่อพบผม

“เบอร์โรล์” เคอร์ลีตวาด “ไปกันได้แล้ว มีคนมาเยี่ยมแก”

ผมทำหน้าบึ้ง “ใคร”

“ฉันดูเหมือนเลขาฝ่ายงานสังคมของแกหรือไง”

“เฉียบ”

“ว่าไงนะ”

“มุกเลขาฝ่ายงานสังคมนะ ทำเอาข้าแทบกลิ้ง”

“นี่แกเล่นลื่นกับฉันหรือ”

“ผมไม่ต้องการให้ใครเยี่ยม” ผมบอกผู้คุม “ช่วยบอกให้เขากลับไปที่”

เคอร์ลีถอนหายใจ “เบอร์โรล์”

“อะไรอีก”

“ลุกขึ้นมาเดี๋ยวนี้ แกไม่ได้กรอกแบบฟอร์มไว้”

“แบบฟอร์มอะไร”

“มีฟอร์มเยอะแยะที่เกตุองกรอก” เคอร์ลีว่า “ถ้าแกไม่ยากให้คนเข้าเยี่ยม”

“นี่กัต้องเป็นคนที่อยู่ใรรายชื่อแขกของผมชะอีก”

“รายชื่อแขก” เคอร์ลีทวนคำแล้วส่ายหน้า “เกตุองกรอกที่นั่นดูเหมือนโรงแรมหรือไง”

“โรงแรมมีให้ระบุรายชื่อแขกเข้าเยี่ยมด้วยเทรอ” ผมโต้กลับ “ยังไก็เถอะ ผมกรอกฟอร์มลั๊กอย่างที่ระบุว้าผมไม่ต้องการให้มีคนเข้าเยี่ยมไปแล้ว”

“ตั้งแต่ม้าที่นี้แรกๆใช้ใหม่ลัะ”

“ใช่”

เคอร์ลีถอนหายใจอีก “เกตุองกรอกใหม่ทุกปีลั”

“ว้าไงนะ”

“แกได้กรอกฟอร์มว้าปีนั้แกไม่ต้องการให้มีคนเข้าเยี่ยมแล้วหรือยัง”

“ยัง”

ผู้คุมกางมือออก “นั่นไง ที่นี้ก็ลุกขึ้นม้าได้แล้ว”

“คุณแคบอกรัให้คนที่ม้าเยี่ยมกลับไปไม่ได้เทรอ”

“ไม่ได้ เบอริร์ลั ฉันทำแบบนั้นไม่ได้เทรอ และฉันจะบอกให้ว้าทำไเพราะว้ามันจะเพิ่มงานให้ฉันมากกว่าการลากตุตแกไปเจคนัที่ม้าเยี่ยมนะลัฟังนะ ถ้าฉันบอกให้ฟ้ายนั้นกลับไป ฉันก็ต้อม้านั่งอธิบายว้าทำไแกไไปหา และคนที่ม้าเยี่ยมแกก็อาจมีคำถามตามม้าอีกม้ามาย และฉันก็อาจจต้อกรอกฟอร์มชะเอง และฉันก็โคตรเกลียดเลย จากนั้นแกก็จต้อกรอกฟอร์ม และฉันก็ต้อเดินกลับไปกลับม้ออีกไม่รู้กี่รอบ นี่แน่ะ ฉันไม่ยากทำให้มันยุ่งยาก และแกก็คงไม่ยากวุ่นวายด้วยเหมือนกัน เพราะนั่นก็คือลัองที่เรจจะทำ แกจะออกไกับฉันเดี่ยวนี้ จะออกไบ่่งที่อมะลัือไม่พูดไม่จาอะไรเลยก็ไ้ ฉันไม่สน จากนั้นแกก็แค่กรอกแบบฟอร์มให้ถูกต้อแล้วเรจจะไม่ต้อมาเสียเวลาเถียงเรื่งนี้กันอีก แกเข้าใจใหม่”

ผมอยู่ที่นี่มานานพอที่จะรู้ว้าการดันทุรังมากเกินไไปไม่เพียงแต่เปล้าประโยชน์ แต่อาจนำโทษม้าให้ ว้ากันตามตรง ผมเองก็อยากอยู่เหมือนกันว้าใครที่ม้าเยี่ยม “เข้าใจเลย” ผมตอบ

“แจ้ง จั๊กก็ไปกันเถอะ”

แน่นอนว่าผมรู้ขั้นตอนของที่นี่ดี ผมปล่อยให้เคอร์ลีใส่กุญแจมือตามด้วยไซรด์เอาไว้เพื่อให้มือทั้งสองข้างถูกตรึงไว้บริเวณเอว เขาไม่ได้ใส่ตรวนที่ขาให้ ส่วนใหญ่ก็เพราะมันยุ่งยากเวลาใส่และถอด การเดินจากพื้นที่พีซี (สำหรับคนที่ไม่รู้ คำนี้คือพื้นที่ควบคุมตัวผู้ต้องขังพิเศษ) ของเรือนจำบริกส์ไปยังพื้นที่เยี่ยมถือว่าค่อนข้างไกล ตอนนี้มีผู้ต้องขังสิบแปดคนที่ถูกคุมตัวอยู่ในพีซี - เจ็ดคนเป็นพวกลวงละเมิดเด็ก สี่คนเป็นพวกข่มขืน สองคนเป็นฆาตกรต่อเนื้อที่กินคน สองคนเป็นฆาตกรต่อเนื้อ “ธรรมดา” อีกสองคนเป็นมือสังหารตำรวจ และแน่นอน คนสุดท้ายก็คือฆาตกรวิปริตที่ฆ่าลูกตัวเอง (ใช่แล้ว ผมเอง) เรียกได้ว่าเป็นกลุ่มที่น่าสะพรึงไม่น้อยทีเดียว

เคอร์ลีจ้องผมเขม็ง ซึ่งแปลกเอามากๆ ผู้คุมส่วนใหญ่เป็นพวกตำรวจตกระบองที่หมดไฟ หรือไม่ก็เป็นพวกกล้ำโง่หัวทื่อที่หมองผู้ต้องขังอย่างพวกเราด้วยความเฉยชาเกินจะบรรยาย ผมอยากถามเขาว่ามีอะไร แต่ก็รู้ดีว่าเมื่อไรควรจะหุบปากไว้ นี่คือนี่ที่คุณได้เรียนรู้จากการอยู่ที่นี่ ผมขาสั้นเล็กน้อยขณะเดิน ประหม่าขึ้นมาอย่างประหลาด ความจริงก็คือผมปรับตัวกับชีวิตที่นี่ได้แล้ว มันเลวร้าย - เลวร้ายเกินกว่าที่คุณจะจินตนาการได้ - แต่ผมก็คุ้นชินกับความเลวร้ายอันเป็นเอกลักษณ์ของที่นี่ไปแล้ว คนที่มาเยี่ยมผมวันนี้ ไม่ว่าเขาจะเป็นใคร แต่หลังจากเวลายาวนานที่ไม่มีใครมาเยี่ยม เขาจะต้องมาพร้อมข่าวที่สั่นสะเทือนโลกของผมอย่างแน่นอน

ซึ่งผมไม่อยากจะรับฟังเลย

ผมนึกย้อนไปถึงกองเลือดที่ไหลนองในคืนนั้น ผมคิดถึงมันบ่อยครั้งถึงขั้นเก็บเอาไปฝันไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้ง แรกๆ ผมฝันเห็นมันทุกคืน ตอนนี้น่าจะเหลือสักสัปดาห์ละครั้งเห็นจะได้ แต่ผมก็ไม่ได้นับจริงจิงอะไรนักเวลาในคุกไม่ได้ไหลไปตามปกติหรอกนะ มันหยุดนิ่งบ้าง เดินต่อบ้าง กระตุกติดขัด และวกรวนไปมา คืนนั้น ผมจำได้ว่าลืมหูลืมตาตื่นขึ้นมาคนเดียวที่ใช้หนอนกับเชอร์รี่ ภรรยาของผม ผมไม่ได้ดูนาฬิกา แต่สำหรับคนที่อยากรู้ตัวเลขแน่ชัด ตอนนั้นเป็นเวลาตีสี่ บ้านทั้งหลังเงียบเชียบ นิ่งสนิท กระนั้นผมกลับรู้สึกว่ามีบางอย่างผิดปกติ หรือบางทีนั่นอาจเป็นสิ่งที่ผมเชื่อไปเอง -

อย่างผิดๆ - ในตอนนั้นก็ได้อ ความทรงจำมักเป็นนักแสดงเรื่องที่เราสร้างสรรค์ที่สุดของเรา ดังนั้น บางทีก็อาจเป็นไปได้ว่าผมไม่ได้ “รู้สึกถึง” อะไรเลย ผมไม่รู้แล้วจริงๆ นะ ใช้ว่าผมสะดุ้งตื่นแล้วกระเด็นตัวลุกขึ้นจากเตียงทันที ต้องใช้เวลาสักพักกว่าผมจะลุกขึ้น ผมนอนหนึ่งอยู่บนเตียงหลายนาที่ สมองของผมยังติดอยู่ในห้วงกึ่งหลับกึ่งตื่น ค่อยๆ ลอยสูงขึ้นสู่สติสัมปชัญญะ

ถึงจุดหนึ่ง ผมก็ลุกขึ้นนั่งได้ในที่สุด ผมก้าวเดินไปตามทางเดินมุ่งสู่ห้องของแมทริว

ตอนนั้นเองที่ผมสังเกตเห็นเลือด

มันแดงกว่าที่ผมเคยจินตนาการไว้ - สีแดงสดจัดจ้านอย่างสีเทียนหรือครีโอลา จุดจุดและเยาะหยันเหมือนลิลิปสติคของตัวตลกติดกับผืนผ้าสีขาว

ความตื่นตระหนกจู่โจมผมในทันที ผมร้องเรียกชื่อแมทริว ตะเกียกตะกายวิ่งไปที่ห้องของเขาจนชนเข้ากับวงกบประตูอย่างแรง ผมร้องเรียกชื่อเขาอีกครั้ง ไม่มีเสียงขานรับ ผมวิ่งเข้าไปในห้องนอนลูกและได้เห็น...สิ่งที่สมองผมไม่สามารถประมวล

มีคนบอกว่าผมเริ่มกรีดร้อง

ตำรวจเจอผมในสภาพนั้น ยังคงกรีดร้องไม่หยุด เสียงนั้นแปรเปลี่ยนเป็นเศษกระจกพุ่งทะลวงทุกส่วนในร่างกาย ผมเดาว่าตัวเองหยุดกรีดร้องเมื่อมาถึงจุดหนึ่ง ผมจำไม่ได้เหมือนกัน บางทีอาจเป็นเพราะเส้นเสียงของผมขาดฝั่งไปเอง ผมไม่รู้ แต่การสะท้อนจากเสียงกรีดร้องนั้นไม่เคยจางหายไป เศษเสี้ยวของมันยังคงทิ่มแทง ฉีกทึ้ง และบยตีผมมาจนถึงทุกวันนี้

“เร็วเข้า เบอร์โรล์” เคอร์ลีเร่ง “เธอรอแกอยู่ล่ะ”

เธอ

เขาพูดว่า “เธอ” ผมนึกถึงเซอร์ลีขึ้นมาแวบหนึ่ง นั่นทำให้หัวใจเต้นรัวแต่ไม่หกรอก เธอคงไม่มาที่นี่ และผมก็ไม่อยากให้มาด้วย เราแต่งงานกันมาแปดปี ผมคิดว่าส่วนใหญ่เราก็มีความสุขกันดีอยู่ แต่ตอนจบออกจะไม่ค่อยสวยเท่าไร ความตึงเครียดใหม่ๆ ก่อให้เกิดรอยร้าว และรอยร้าวนั้นก็ขยายเป็นรอยแตกมหึมา เซอร์ลีกับผมจะไปกันรอดไหม ผมเองยังไม่รู้เลย บางครั้งผมก็คิดว่าแมทริวจะทำให้เราพยายามกันมากขึ้น คิดว่าลูกจะทำให้เรา

ยังอยู่ด้วยกัน แต่นั่นฟังดูเหมือนเป็นแค่ความคิดเพื่อฝันเสียมากกว่า

หลังจากเข้ารับโทษได้ไม่นาน ผมก็เซ็นเอกสารหาย่าให้เซอร์ลี เราไม่คุยกันอีกเลย คงต้องบอกว่านั้นเป็นสิ่งที่ผมเลือกเองมากกว่า และทั้งหมดที่ผมรู้เกี่ยวกับเซอร์ลีก็มีเพียงเท่านั้น ผมไม่รู้ว่าตอนนี้เธออยู่ที่ไหน ไม่รู้ว่าเจ้าตัวยังคงเจ็บปวดและทุกข์ระทมกับเรื่องที่เกิดขึ้นอยู่ไหม หรือว่าเธอเริ่มต้นชีวิตใหม่ไปแล้ว แต่ก็คงดีที่สุดแล้วที่ผมจะไม่รู้อะไรเลย

ทำไมคืนนั้นผมถึงไม่ใส่ใจแมทธิวให้มากกว่านั้นะ

ผมไม่ได้บอกว่าตัวเองเป็นพ่อที่แย่ ผมไม่คิดว่าตัวเองเป็นพ่อที่แย่อะไรขนาดนั้น แต่คืนนั้นผมแค่ไม่อยู่ในอารมณ์จะดูแลลูก เราต่างก็รู้ดีว่าเด็กวัยสามขวบจัดการยากและออกจะน่าเบื่อในบางครั้ง บรรดาพ่อแม่อาจพยายามสร้างทำเป็นว่าทุกช่วงเวลาที่ได้อยู่กับลูกคือความสุขหาสิ่งใดเปรียบแต่มันไม่ใช่ หรืออย่างน้อยก็ไม่ใช้สิ่งที่ผมคิดในคืนนั้น ผมไม่ได้อ่านนิทานก่อนนอนให้แมทธิวฟังเพราะผมขี้เกียจเกินไป ฟังดูแย่ใช่ไหมล่ะ ผมส่งลูกเข้านอนในคืนนั้นเพียงเพราะผมเอาแต่ว่อกว่ายอยู่กับปัญหาไร้สาระและความไม่มั่นคงของตัวเอง โง่ชะมัด โง่แท้ๆ เรามักทำอะไรโง่เกินจำเป็นเวลาที่ชีวิตติดอยู่แล้วนี่แหละ

เซอร์ลีที่เพิ่งจบการฝึกแพทย์ประจำบ้านด้านศัลยกรรมทั่วไปต้องเข้าเวรตึกในแผนกปลูกถ่ายอวัยวะของโรงพยาบาลบอสตันเจเนอรัล ผมอยู่กับแมทธิวตามลำพัง แล้วผมก็เริ่มดื่ม ผมไม่ใช่หนักดื่มและรับมือกับเหล้าแรงๆ ไม่เก่งนัก แต่ในช่วงสองสามเดือนที่ผ่านมา ด้วยแรงกดดันในชีวิตแต่งงานระหว่างผมกับเซอร์ลี ผมพบว่าเหล้าให้อะไรผมได้บ้าง ถ้าไม่ใช่ความสบายใจก็เป็นความด้านชาไร้ความรู้สึก นั่นเป็นเหตุผลที่ผมดื่ม และผมก็เดาว่าแอลกอฮอล์เล่นงานผมแรงและเร็วมากๆ สรุปลก็คือ ผมดื่มมากเกินไปจนหมดสติ ดังนั้นแทนที่จะคอยดูแลลูก แทนที่ผมจะคอยปกป้องแมทธิว แทนที่จะตรวจสอบว่าได้ล็อกประตูทุกบานดีแล้วหรือยัง (ซึ่งมันไม่ได้ล็อก) แทนที่จะคอยเงี่ยหูฟังเสียงผู้บุกรุกหรืออะไรก็ตามแต่ที่จะบุกเข้ามาในบ้าน แทนที่ผมจะได้ยินเสียงลูกชายกรี๊ดร้องด้วยความกลัวและ/หรือความเจ็บปวด ผมกลับอยู่ในสภาพที่อัยการระบุในสำนวนการไต่สวนอย่างเหยยหยันว่า

“เหมือนจำศีลจากฤทธิ์สุรา”

ผมจำอะไรอื่นไม่ได้เลยจนกระทั่ง แนนอน กลิ่นนั้น

ผมรู้ว่าคุณคิดอะไรอยู่ บางทีเขา (หมายถึง “ผม”) อาจจะมีมือก่อก่เหตุจริง ๆ ก็ได้ ทำยที่สุด หลักฐานที่มัดตัวผมมีสั้นเกินกว่าจะปฏิเสธ ชื่อนั้นผมเข้าใจ นั่นยุติธรรมดี บางครั้งผมเองก็สงสัยเรื่องนี้นี้อยู่เหมือนกัน หากคุณบอกว่าไม่คิดถึงความเป็นไปได้เลย คุณก็คงหุหนวกตาบอด หรือไม่ก็เพื่อไปแล้วละ ดังนั้น ผมขอเล่าเรื่องที่น่าจะเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์นี้ให้คุณฟังสั้น ๆ ก็แล้วกัน ครั้งหนึ่งผมเคยเตะเซอริลอย่างแรงขณะหลับอยู่ ตอนผมฝันว่ามีแريكคุนยักษ์กำลังจะทำร้ายลาสโล่ สุนัขของเรา ดังนั้นด้วยอาการตื่นตระหนกขณะนอนหลับ ผมเลยเตะเจ้าแريكคุนตัวนั้นสุดแรงเกิด แต่สุดท้ายกลับไปเตะโดนหน้าแข้งของเซอริลอย่างจัง มานี้ก็ย้อนดูตอนนี้ มันก็ออกจะตลกแปลก ๆ ตอนเซอริลพยายามเก็บสีหน้าหนึ่งขณะฟังผมแก้ต่างให้กับการกระทำของตัวเอง (“คุณจะให้ผมปล่อยเจ้าแريكคุนนั้นขย้ำลาสโล่เธอ”) แต่ภรรยาตัลยแพทย์คนเก่งของผมซึ่งรักลาสโล่และสุนัขทุกตัวบนโลกนี้สุดหัวใจ ยังต้องเขินเขี้ยวเคี้ยวฟันกับเรื่องนี้

“บางที” เซอริลพูดกับผม “จิตใต้สำนึกของคุณอาจอยากทำร้ายฉันอยู่แล้วก็ได้”

เธอพูดด้วยรอยยิ้ม ผมเลยไม่คิดว่าเธอถือเป็นเรื่องจริงเป็นจริงอะไร แต่ก็อาจไม่เป็นอย่างนั้นก็ได้ เราลืมนเรื่องนี้ไปแทบจะในทันทีและมีช่วงเวลาที่ดีร่วมกัน แต่ตอนนั้น ผมกลับมาคิดถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในวันนั้นบ่อยครั้ง คินเกิดเหตุผมก็ผล็อยหลับและฝันถึงอะไรบางอย่างเหมือนกัน การเตะอาจไม่ทำให้ใครตาย แต่ใครจะไปรู้ อาวุธสังหารในคดีนี้คือไม้เบสบอลซึ่งคุณนายวินสโลว์ที่อาศัยอยู่หลังแนวป่าของบ้านเรามาหานิสี่ปีเห็นผมฝังมัน และนั่นกลายเป็นตัวจุดประเด็นขึ้นมาทันที แม้ว่าผมออกจะสงสัยอยู่บ้างว่าตัวเองจะฝังอาวุธไว้ใกล้กับที่เกิดเหตุขนาดนั้นเสียหรือ ไหนจะลายนิ้วมือของผมที่ติดอยู่บนไม้ นั่นเต็มไปหมด ยังมีอะไรคล้ายเรื่องนี้ที่ผมสงสัยอีกมาก เช่น มีอยู่ครั้งหรือสองครั้งก่อนหน้าที่นี่ที่ผมผล็อยหลับหลังจากดื่มไปหนึ่งหรือสองแก้ว ซึ่งก็มากพอแล้ว - ใครเล่าจะไม่เคย - แต่ผมไม่เคย

หลับเป็นตายอย่างในคืนนั้น บางทีผมอาจถูกวางยาก็ได้ แต่ตอนผมตกเป็น ผู้ต้องสงสัย มันก็สายเกินกว่าจะตรวจสอบเรื่องนั้นแล้ว ตำรวจท้องถิ่น หลายนายที่เคารพหนังสือของผมให้การสนับสนุนผมในที่แรก พวกเขาลอง สืบหาคนเลวที่พ่อผมเคยจับเข้าคุก แต่ทั้งหมดก็ไม่เข้าเค้าเลย แม้แต่ตัวผมเอง ยังรู้สึกว่ามันไม่ใช่ พ่อผมอาจเคยสร้างศัตรูไว้ก็จริง แต่นั่นก็นานมาแล้ว มีเหตุผลอะไรที่คนพวกนั้นจะฆ่าเด็กสามขวบเพื่อแก้แค้น ไม่สมเหตุสมผลเลย ไม่มีร่องรอยการล่องละเมิดทางเพศหรือแรงจูงใจอื่นใด ดังนั้น เมื่อรวม ทุกอย่างเข้าด้วยกันแล้ว ก็เหลือผู้ต้องสงสัยที่แท้จริงเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น

นั่นคือผมเอง

สิ่งที่เกิดขึ้นอาจเหมือนกับฝันที่ผมเตะเจ้าแร็กคูนยักษ์นั้นก็ได้ ก็เชื่อว่า จะเป็นไปไม่ได้ ทอม ฟลอริโอ นายความของผมอยากใช้มันเป็นข้อแก้ต่าง สมาชิกบางคนในครอบครัวผมก็เห็นด้วยว่าผมควรใช้เส้นทางนั้น ข้อแก้ต่าง อย่างความสามารถปกป้องหรืออะไรทำนองนั้น ผมมีประวัติการเดินทางและอาการบางอย่างที่หากจะฝันตีความก็อาจเรียกได้ว่าเป็นปัญหาทางจิต พวกเขาเตือนว่าผมใช้เรื่องเหล่านั้นในคำให้การได้

แต่ไม่ละ ผมจะไม่ยอมสารภาพแน่ เพราะต่อให้มีเหตุผลร้อยแปดพันเก้า ผมก็ไม่ใช้คนทำ ผมไม่ได้ฆ่าลูกชาย ผมรู้ว่าตัวเองไม่ได้ทำ ผมรู้ดี และใช้ ผมรู้ด้วยว่าคนร้ายทุกคนก็พูดแบบนี้เหมือนกันหมด

เคอร์ลีกับผมเลี้ยวโค้งสุดท้าย เรือนจำบริกส์แห่งนี้เหมือนถูกตกแต่ง ขึ้นในสไตล์ยุคบุกเบิกขงอเมริกา ทุกอย่างเป็นสีเทาหม่นซีด ราวกับถนนที่ถูกฝนขัดจนซีดจาง หลังจากทีครั้งหนึ่งผมเคยอยู่บ้านโคลเนียล สามห้องนอน สองห้องอาบน้ำ กับหนึ่งห้องสุขา สดใสด้วยสีเหลืองตะวัน และบานหน้าต่างสีเขียว ตกแต่งด้วยสีเอิร์ธโทนและเฟอร์นิเจอร์ไม้สนโบราณ ตั้งอยู่บนพื้นที่สามในสี่เอเคอร์ในซอยตันเงียบสงบ ผมกลับต้องมาลงเอย อยู่ที่นี่ แต่ไม่เป็นอะไรหรอก สภาพแวดล้อมไม่มีผลอะไรนัก คุณจะเรียนรู้ว่า เปลือกนอกเป็นแค่ของชั่วคราว เป็นภาพมายา และด้วยเหตุนี้ มันจึงไม่มี ความหมายอะไรเลย

เสียงหึ่ง ๆ ดังขึ้น จากนั้นเคอร์ลีก็เปิดประตู เรือนจำหลายแห่ง

ปรับปรุงพื้นที่เข้าเยี่ยมแล้ว ผู้ต้องขังความเสี่ยงต่ำจะสามารถนั่งร่วมโต๊ะกับผู้เข้าเยี่ยมได้โดยไม่ต้องมีฉากกั้นหรือสิ่งกีดขวาง ส่วนผมทำอย่างนั้นไม่ได้ที่บริกส์ เรายังใช้กระจกกันกระสุนอยู่ ผมนั่งลงบนม้านั่งโลหะที่ยึดติดอยู่กับพื้น โซ่รัดเอวของผมถูกคลายออกเพื่อให้ผมสามารถเอื้อมมือไปหยิบโทรศัพท์ได้ นี่คือวิธีสื่อสารกับผู้เข้าเยี่ยมในเขตเรือนจำแดนพิเศษ - คือการพูดคุยผ่านโทรศัพท์และกระจกกัน

คนที่มาเยี่ยมผมวันนี้ไม่ใช่เซอร์ลี ภรรยาเก่าของผม แม่น้ำตาของเธอจะคล้ายคลึงกับเซอร์ลีมากก็ตาม

เธอคือเรเซล น้องสาวของเซอร์ลี

เรเซลนั่งอยู่อีกฟากของกระจก ถึงอย่างนั้นผมก็ยังเห็นดวงตาของเธอเบิกกว้างเมื่อมองมาที่ผม ปฏิกริยานั้นทำเอาผมเกือบหลุดยิ้ม ผมซึ่งเคยเป็นที่เขยสุดที่รักของเธอ ชายผู้มีอารมณ์ขันแปลกๆ กับรอยยิ้มที่ไม่แยแสโลกได้เปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิงในช่วงห้าปีที่ผ่านมา ผมสงสัยว่าเธอสังเกตเห็นอะไรเป็นอย่างแรก น้ำหนักตัวของผมที่ลดลงลงมั่ง หรือบางทีอาจเป็นกระดุกใบหน้าที่แตกจนไม่เคยสมานเข้าที อาจเป็นสีผิวเผือดหม่นของผม การหลุดตัวของไหล่ที่เคยแข็งแรงอย่างนักกีฬา หรือเส้นผมที่บางลงและเริ่มเปลี่ยนเป็นสีขาว

ผมนั่งลงและมองหน้าผู้มาเยือนผ่านกระจก ก่อนหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมาและส่งสัญญาณให้เธอทำแบบเดียวกัน เมื่อเรเซลยกโทรศัพท์ขึ้นแนบหูผมก็เอ่ยออกไป

“เธอมาทำอะไรที่นี่”

เรเซลเกือบจะฝืนยิ้มได้ เราเคยสนิทกันมาก ทั้งเรเซลและผม ผมชอบใช้เวลาอยู่กับเธอ และเธอเองก็ชอบอยู่กับผม “นี่ไม่คิดจะหักทลายกันเลยสินะ”

“เธอแค่แวะมาทักทายฉันหรือไง เรเซล”

ร่องรอยที่เกือบเหมือนรอยยิ้มจางหายไป เธอส่ายหน้า “ก็เปล่าหรอก”

ผมนั่งรอ เรเซลดูเหนื่อยล้า แต่ยังคงสวยไม่สร้าง ผมของเธอยังเป็นสีบลอนด์หม่นเหมือนสีผมของเซอร์ลี ดวงตาคู่นั้นยังคงเป็นสีเขียวเข้มเช่นเดิม ผมขยับตัวบนเก้าอี้ มองเธอในมุมเฉียงเพราะมันเจ็บปวดเกินกว่าจะมองหน้าเธอตรงๆ

เรเซลกะพริบตาใส่น้ำตาพลางสายหน้า “นี่มันบ้าแท้ๆเลยนะ”

เธอหลุบตาลง แวบหนึ่งผมเห็นภาพเด็กสาววัยสิบแปด ที่ได้พบเมื่อเชอร์ลีพาผมกลับไปเยี่ยมบ้านของเธอที่รัฐนิวเจอร์ซีย์เป็นครั้งแรกตอนเรายังเรียนอยู่ปีสามที่มหาวิทยาลัยเอเมอร์สต์ พ่อแม่ของพวกเธอไม่ค่อยยอมรับผมนัก ผมออกจะเป็นชนชั้นแรงงานไปหน่อยสำหรับพวกท่าน ด้วยพ่อที่เป็นแค่ตำรวจสายตรวจ แถมผมยังโตมาในตึกแถวอีก เรเซลกลับตรงกันข้าม เธอเปิดใจรับผมทันที และผมก็ค่อยๆรักเธอในแบบที่ผมคิดว่าใกล้เคียงกับความรักที่มีต่อน้องสาวมากที่สุด ผมเป็นห่วงเธอ อยากปกป้องเธอ หนึ่งปีต่อมา ผมขับรถพาเธอไปและช่วยเธอย้ายเข้าเรียนมหาวิทยาลัยเลมฮอลล์ในระดับปริญญาตรี และต่อมาก็ไปยังมหาวิทยาลัยโคลัมเบียที่ซึ่งเธอเข้าเรียนสาขาวารสารศาสตร์

“ไม่ได้เจอกันนานเลยนะ” เรเซลว่า

ผมพยักหน้า นึกอยากให้เธอไปจากที่นี่เสีย มันเจ็บปวดเกินกว่าจะทนมองหน้าเธอ ผมยังคงนั่งรอ แต่เรเซลไม่พูดอะไรเลย จนสุดท้ายผมก็ต้องเป็นฝ่ายเอ่ยขึ้นมาเองเพราะดูเหมือนเธอจะต้องการตัวช่วย และผมก็อดไม่ไหว

“แซมเป็นไงบ้าง” ผมถามออกไป

“สบายดี” เรเซลตอบ “ตอนนี้เขาทำงานในแผนกขายที่เมอร์ตันพาร์มาซูติคอลส์ เป็นผู้จัดการแล้ว ก็เลยต้องเดินทางบ่อยหน่อย” เธอยกไหล่แล้วเสริมว่า “เราหย่ากันแล้ว”

“โอ้” ผมร้อง “เสียใจด้วยนะ”

เรเซลทำเหมือนไม่ใส่ใจนัก ผมก็ไม่ได้เสียใจจริง ๆ รอกที่ไต่ยีนอย่างนั้น ผมไม่เคยคิดว่าแซมดีพอสำหรับเธออยู่แล้ว แต่ผมก็ดันคิดแบบนั้นกับแฟนคนก่อนๆของเธอด้วย

“เธอยังเขียนข่าวให้โกลบอยู่ไหม” ผมถาม

“ไม่แล้ว” เรเซลตอบกลับมาด้วยน้ำเสียงที่ปิดประเด็นเรื่องนี้ลงในทันที เรานั่งอยู่ในความเงียบต่ออีกหลายวินาที ก่อนผมจะลองเปิดบทสนทนาใหม่อีกครั้ง

“มีเรื่องอะไรเกี่ยวกับเซอร์ริลหรือเปล่า”

“ก็ไม่เชิง”

ผมกลืนน้ำลาย “เซอร์ริลเป็นยังไงบ้าง”

เรเชลเริ่มบีบมือเข้าหากัน เอาแต่มองไปรอบๆ แต่ไม่ยอมมองหน้าผม
“พี่แต่งงานใหม่แล้ว”

คำพูดนั้นกระแทกเข้ามาเหมือนหมัดอัดเข้าที่ท้อง แต่ผมก็รับมันไว้
โดยไม่แม้แต่จะสะดุ้ง นี่โง่ละ ผมคิดกับตัวเอง ผมถึงไม่อยากให้มีคนมาเยี่ยม

“เซอร์ริลไม่เคยโทษคุณเลยนะ เราไม่เคยโทษคุณเลย”

“เรเชล”

“คะ”

“เธอมาทำบ้าอะไรที่นั่นกันแน่”

เราต่างฝ่ายต่างเงยกันไปอีก ผมเห็นผู้คุมอีกคนที่ผมไม่รู้จักยืนอยู่
ข้างหลังเรเชล จ้องตรงมาที่เรา ตอนนี้มีผู้ต้องขังอีกสามคนอยู่ในห้องนี้
ซึ่งผมไม่รู้จักเลยสักคน บริกส์เป็นเรือนจำขนาดใหญ่ และผมก็พยายาม
จะไม่ยุ่งเกี่ยวกับใครทั้งนั้น ผมแทบจะลุกหนีไปจากตรงนั้นแล้ว จนกระทั่งเรเชล
เอ่ยปากออกมาในที่สุด

“แซมมีเพื่อนคนหนึ่ง” เธอเริ่ม

ผมรอฟัง

“ก็ไม่เชิงเพื่อน เรียกว่าเพื่อนร่วมงานน่าจะถูกต้องกว่า เขาเป็นพนักงาน
ฝ่ายการตลาด แล้วก็เป็นผู้บริหารที่เมอร์ตันฟาร์มาซูติคอลส์ด้วย เขาชื่อ
ทอม ลองลีย์ มีภรรยาและลูกชายอีกสองคน เป็นครอบครัวที่น่ารักมาก
เราเจอกันบ้างตามงานเลี้ยงบาร์บีคิวของบริษัทอะไรประมาณนั้น ภรรยา
ของทอมชื่อไอรีน ฉันชอบเธอนะ เธอตลกดี”

เรเชลหยุดพูดและส่ายหน้า

“ไม่ นี่ไม่ใช่เรื่องที่ฉันอยากเล่าให้คุณฟัง”

“ไม่ ไม่เลย” ผมท้วง “กำลังฟังเพลินอยู่เชียว”

เรเชลยิ้ม คราวนี้เธอยิ้มได้จริงๆ เมื่อได้ฟังคำประชดของผม “ค่อยดู
เป็นเดวิดคนเดิมหน่อย” เธอว่า

เราเจียบกันไปอีก เมื่อเรเซลเริ่มเอ่ยปากอีกครั้ง เธอพูดซ้าลง มีการไต่ตรองมากขึ้น

“ครอบครัวลองลี้ไปเที่ยวสวนสนุกในสปริงฟิลด์กับบริษัทเมื่อสองเดือนก่อน ชื่อซิกซ์แฟล็กส์มั้งนะ พวกเขาพาลูกชายทั้งสองคนไปด้วยฉันกับไอรินยังเป็นเพื่อนกัน เธอก็เลยชวนฉันไปกินมื้อเที่ยงเมื่อวันก่อนแล้วเล่าเกี่ยวกับทริปนั้นให้ฉันฟัง – อันที่จริงคงอยากเมาท์มอยมากกว่านั้นละเพราะดูเหมือนว่าแซมจะพาแฟนใหม่ไปด้วย อย่างกับฉันจะสนใจ แต่ประเด็นไม่ได้ยุติตรงนั้น”

ผมยังคำพูดเห็นบนแถมเอาไว้ขณะมองหน้าเรเซล และเธอก็สบตาผม
“แล้วไอรินก็เอารูปถ่ายบีกหนึ่งออกมาให้ฉันดู”

เรเซลหยุดเล่าไปเฉยๆ ผมไม่รู้เลยว่าเธอกำลังพาเรื่องนี้ไปทางไหน แต่เหมือนจะมีเสียงสังฆรณ์ดังแว่วขึ้นมาในหัว เรเซลหยิบซองกระดาษสีน้ำตาลออกมา ขนาดน่าจะประมาณแปดคูณสิบนิ้ว เธอวางมันลงบนขอบโต๊ะที่ยื่นออกมาตรงหน้า จ้องมันนานกว่าปกติเหมือนกำลังขังใจว่าควรทำอย่างไรต่อไปดี จากนั้นเธอก็ล้วงเข้าไปในซอง หยิบบางอย่างออกมา และแนบมันเข้ากับกระจกในคราวเดียว

เหมือนที่เธอว่าไว้ มันเป็นรูปถ่ายใบหนึ่ง

ผมไม่รู้ว่าจะต้องรู้อะไร รูปร่างที่สวนสนุกแน่ๆ เป็นรูปผู้หญิงคนหนึ่ง – ผมสงสัยว่านี่จะใช่ไอรินคนตลกหรือเปล่า – เธอยิ้มขวยเขินมาที่กล้อง เด็กผู้ชายสองคนซึ่งน่าจะเป็นลูกๆ ของครอบครัวลองลี้ ถูกอุ้มไว้ที่สะโพกคนละข้าง แต่ไม่มีใครหันมามองกล้องเลย มีคนใส่ชุดบั๊กส์บันนี่ยืนอยู่ทางขวา อีกคนใส่ชุดแบทแมนยืนอยู่ทางซ้าย ไอรินดูหงุดหงิดเล็กน้อย – แต่ในแบบตลกๆ ผมแทบจะจินตนาการสิ่งที่เกิดขึ้นได้ในทันที พ่อนักการตลาดคนดีของบริษัทเภสัชกรรมที่ชื่อทอมคงจะยื่นคະยอให้ไอรินคนตลกโพสท่า ทว่าไอรินคนตลกคงไม่ค่อยมีอารมณ์สักเท่าไร แต่ก็เล่นตามน้ำ ในขณะที่ลูกชายสองคนไม่เล่นด้วยเลย ใครๆ ก็เคยเจอประสบการณ์ทำนองนี้กันทั้งนั้น พื้นหลังเป็นรถไฟเหาะสีแดงขนาดยักษ์ แสงอาทิตย์สาดลงบนใบหน้าของสมาชิกครอบครัวลองลี้ เป็นเหตุให้

พวกเขาต้องหียตาและเบือนหน้าไปเล็กน้อย

เรเชลมองหน้าผม

ผมเลื่อนสายตากลับมาสบตาเธอ รูปถ่ายใบนั้นยังคงแนบอยู่บนกระจก

“ดูให้ดี ๆ ลี เดวิด”

ผมจ้องหน้าเธออีกหนึ่งหรือสองวินาทีก่อนจะเลื่อนสายตากลับไปที่รูปถ่าย และคราวนี้ผมเห็นมันในทันที รู้สึกถึงกรงเล็บเหล็กที่ทะลวงเข้ามาในอกและบีบคั้นหัวใจผมจนผมหายใจไม่ออก

ยังมีเด็กผู้ชายอีกคนหนึ่ง

เขาอยู่ในฉากหลัง ตรงขอบขวาของภาพ เกือบจะหลุดจากรูปนี้แล้วด้วยซ้ำ อนาคตใบหน้าหันข้างพอดีบอดีเหมือนกำลังโพสท่าเป็นแบบให้บีม์เหรียญ เด็กชายอายุน่าจะราวๆ แปดขวบ มีใครบางคน น่าจะเป็นผู้ชายที่เป็นผู้ใหญ่ จับมือของเด็กชายเอาไว้ เด็กคนนั้นเงยหน้าขึ้นมองสิ่งที่ผมเดาว่าน่าจะเป็นแผ่นหลังของชายคนนั้น แต่ร่างนั้นกลับอยู่นอกเฟรม

ผมรู้สึกได้ถึงน้ำตาที่เอ่อคลอขึ้นมา นิ้วมือของผมยื่นออกไปด้วยความลังเล ผมดูปลื้มใจของภาพของเด็กชายคนนั้นผ่านบานกระจก แน่ใจว่ามันเป็นไปไม่ได้ ในยามสิ้นหวังเรามักเห็นเพียงสิ่งที่อยากเห็น และยอมรับเถอะ – ว่าต่อให้เป็นคนเร่ร่อนในทะเลทรายที่กระหายน้ำ คลุ้มคลั่งจากความร้อนระอุ และหิวโหยจนใจสร้างภาพลวงตาขึ้นมา ก็ยังไม่สิ้นหวังถึงเพียงนี้ แมทธิวอายุยังไม่ถึงสามขวบตอนที่เกิดเหตุฆาตกรรม ไม่มีใครแม้แต่พ่อแม่ที่รักเขาสุดหัวใจจะเดาได้ว่าเขาจะมีหน้าตาเป็นอย่างไรในอีกห้าปีต่อมา ไม่มีใครมั่นใจได้ จะมีก็เพียงความคล้ายคลึง เด็กชายคนนั้นหน้าเหมือนแมทธิวมาก ใช่ หน้าเหมือน เป็นเพียงความคล้ายคลึง ไม่มีอะไรมากไปกว่านั้น ก็แค่ความคล้ายคลึงเท่านั้นเอง

เสียงสะอื้นเล็กๆกระซกออกมาจากในลำคอของผม ผมยึดกำปั้นเข้าปากแล้วกัดแน่น กว่าจะเอื่อยะโรออกมาได้ก็ใช้เวลาไปหลายวินาที เมื่อพูดออกมาถ้อยคำของผมกลับเรียบง่าย

“นั่นแมทธิว”

บทที่

2

ISiBa แบนรูปถ่ายค้างไว้กับกระจก “คุณก็รู้ว่ามันไม่มีทางเป็นไปได้”
เธอว่า

ผมไม่ตอบ

“เด็กคนนั้นหน้าเหมือนแมทธิว” เรเซลบังคับน้ำเสียงให้เรียบนิ่ง
“ฉันยอมรับว่าเขาหน้าเหมือนแมทธิวมาก แต่แมทธิวเพิ่งหัดเดินตอนเขา...”
เธอหยุดรวบรวมสติก่อนพูดต่อ “ต่อให้ดูจากปานแดงบนแก้ม - ปานของเด็กคนนี้ก็ออกจะเล็กกว่าปานบนแก้มแมทธิว”

“ก็ควรจะเป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว” ผมว่า

ชื่อทางการแพทย์ของปานแดงขนาดใหญ่ที่ครอบคลุมพื้นที่ใบหน้า
ด้านขวาของลูกชายผมคือเนื้องอกหลอดเลือด เด็กในภาพนั้นมีปาน
ที่เหมือนกัน - แม้จะทั้งเล็กและซีดจางกว่า แต่ก็อยู่ในจุดเดียวกันพอดี

“หมอบอกว่ามันเกิดขึ้นได้” ผมพูดต่อ “สุดท้ายปานนั้นจะจางจน
หายไปหมด”

เรเซลส่ายหน้า “เดวิด เราต่างก็รู้ว่ามันเป็นไปได้”

ผมไม่ตอบ

“นี่มันเป็นแค่เรื่องบังเอิญที่ประหลาดมาก แต่ความคล้ายคลึงบวกกับ
ความปรารถนาที่จะเห็นในสิ่งที่เราอยาก - สิ่งที่เราต้องการ - จะเห็น อย่าลืมนะ
เรายังมีหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์กับดีเอ็นเอ -”

“พอเถอะ” ผมตัดบท

“คุณว่าไงนะ”

“เธอไม่ได้เอารูปนี้มาให้ฉันดูเพียงเพราะคิดว่าเด็กในรูปหน้าเหมือนแมทธิวหรอก”

เรเซลหลับตาแน่น “ฉันไปหาครูด้านไอทีที่รัฐจัมมาแล้ว เขาทำงานให้กรมตำรวจบอสตัน แล้วก็เอารูปเก่าของแมทธิวไปให้เขาดูด้วย”

“รูปไหน”

“รูปที่แมทธิวใส่เสื้อสเวตเตอร์มหาลัยแอมเอิร์สต์”

ผมพยักหน้า เซอร์ลกับผมซื้อเสื้อตัวนั้นให้ลูกช่วงงานคืนสู่เหย้าครั้งที่สิบของเรา เราเอารูปนั้นมาทำเป็นการ์ดคริสต์มาส

“เอาเป็นว่าครูคนนั้นมีซอฟต์แวร์จำลองภาพตามอายุ เป็นโปรแกรมใหม่ล่าสุดที่ตำรวจใช้สำหรับหาคนหาย ฉันขอให้เขาจำลองภาพแมทธิวให้โตขึ้นอีกห้าปี และ...”

“ออกมาเหมือนเด็กในรูปเป๊ะ” ผมจบประโยคให้เธอ

“ใกล้เคียง แต่นั่นยังไม่ใช่ข้อสรุป คุณเข้าใจใช่ไหม แม้แต่เพื่อนของฉันก็บอกแบบนั้น - ทั้งที่เขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าฉันให้เขาจำลองภาพนั้นขึ้นมาทำไม ฉันขอบอกคุณไว้ก่อนเลยนะว่า ฉันยังไม่เคยบอกเรื่องนี้กับใครเลย”

นั่นทำให้ผมออกจะแปลกใจ “เธอไม่ได้เอารูปนี้ไปให้เซอร์ลดูเหรอ”

“ไม่”

“ทำไมล่ะ”

เรเซลขยับตัวยุกยิกบนม้านั่งที่นั่งไม่ค่อยสบายนัก “นี่มันบ้ามากเลยนะ เดวิด”

“อะไรล่ะ”

“ก็เรื่องทั้งหมดนี่นะสิ เด็กคนนั้นไม่มีทางเป็นแมทธิว เราแค่ปล่อยให้ความต้องการมาดบังวิจารณญาณ”

“เรเซล” ผมเรียก

เรเซลตามผม

“ทำไมเธอถึงไม่เอารูปนี้ไปให้เซอร์ลดู” ผมคาดคั้น

เรเซลหมุนแหวนบนนิ้วมือ เธอหลบตาผม ดวงตาของเธอถลออกไปทั่วห้องเหมือนนกที่ตื่นกลัว ก่อนจะหลุบลง “คุณต้องเข้าใจนะ” เธอว่า

“เซอรียลกำลังพยายามเดินหน้าต่อไป เธอพยายามจะทิ้งเรื่องทั้งหมดนี้ไว้ข้างหลัง”

ผมรู้สึกถึงหัวใจที่เต้นกระหน่ำอยู่ในอก

“ถ้าฉันบอกเซอรียล มันคงไม่ต่างจากการเข้าไปฉีกทิ้งชีวิตเธอจนไม่เหลือชิ้นดีอีกครั้ง ความหวังลมๆ แล้งๆ นี้ – อาจทำให้เซอรียลพังพินาศเลยก็ได้”

“แต่เธอก็เอาเรื่องนี้มาบอกฉันนี่”

“ก็เพราะคุณไม่มีอะไรจะเสียแล้วนะสิ เดวิด ต่อให้ฉันฉีกทิ้งชีวิตของคุณจนไม่เหลือชิ้นดี แล้วยังไงล่ะ ทุกวันนี้คุณก็ไม่ต่างจากผีตายซากอยู่แล้ว คุณเลิกคิดที่จะมีชีวิตไปตั้งนานแล้วนี่”

คำพูดของเธอเคลือบฝังใจโหดร้าย แต่กลับไม่มีความโกรธแค้นหรือคุกคามแฝงอยู่ในน้ำเสียงนั้นเลย แน่หนอว่าสิ่งที่เธอพูดมานั้นถูกต้อง เป็นการมองอย่างเป็นกลางที่สุดแล้ว ผมไม่มีอะไรจะเสีย หากเรามองภาพนี้ผิดไป – และเมื่อผมพยายามจะมองมันเป็นกลางจริงๆ ผมก็รู้ว่าเรามีโอกาสผิดสูงมาก – ชีวิตของผมก็ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงอยู่ดี ผมจะยังคงอยู่ที่นี้ ค่อยๆ ผูกเรือนและเสื่อมสลาย โดยไม่มีความปรารถนาที่จะชะลอกกระบวนการนั้นเลย

“เซอรียลแต่งงานใหม่แล้ว” เธอพูดต่อ

“เธอบอกฉันแล้ว”

“แล้วพี่ก็ท้องอยู่ด้วย”

หมัดซ้ายพุ่งมาที่ปลายคางตามด้วยหมัดสุกเต็มแรงที่จุดอับสายตาทางด้านขวา ผมเซตอยไปข้างหลังและโดนกรรมกรหนักถึงแปดทันที

“ฉันกะว่าจะไม่บอกคุณ –” เธอกล่าว

“ไม่เป็นไรหรอก –”

“- และถ้าเราพยายามทำอะไรกับเรื่องนี้ –”

“ฉันเข้าใจ” ผมบอกเธอ

“ดี เพราะฉันไม่รู้จะทำยังไงแล้ว” เธอกล่าว “นี่ไม่ใช่หลักฐานที่จะเอาไป โหม่งหน้าคนมีเหตุผลได้เลย เว้นแต่คุณอยากให้ฉันลอง หมายถึง ฉันอาจเอามันไปให้ทนายหรือตำรวจดูก็ได้”

“พวกเขาจะได้หัวร่องอหายแล้วไล่เธอกลับนะสิ”

“ก็จริง หรือเราอาจจะเอาเรื่องนี้ไปบอกสื่อ”

“อย่าเขี้ยวนะ”

“หรือ...หรือบอกเซอร์ล ถ้าคุณคิดว่านั่นคือสิ่งที่ถูกต้อง เราอาจขอให้ชุดร่างของแมทธีวขึ้นมาชั้นสุตรหรือตรวจดีเอ็นเอใหม่อีกครั้ง มันอาจช่วยพิสูจน์เรื่องนี้ได้ไม่มากนักน้อย อาจจะมีการรื้อคดีของคุณขึ้นมาพิจารณาใหม่—”

“ไม่ล่ะ”

“อะไรนะ ทำไม่ล่ะ”

“ยังงี้ก็ไม่ใช่ตอนนี้” ผมบอก “เราจะให้ใครรู้เรื่องนี้ไม่ได้”

เรเซลดูสับสน “ฉันไม่เข้าใจ”

“เธอเป็นนักข่าว”

“แล้วไง”

“เพราะฉะนั้นเธอก็ต้องรู้สิ” ผมพูดพลางโน้มตัวไปข้างหน้าเล็กน้อย “ถ้าเรื่องนี้หลุดออกไป มันจะกลายเป็นข่าวใหญ่ แล้วพวกสื่อก็จะกลับมาถามทั้งเราอีกครั้ง”

“เรา? หมายถึงคุณแค่นคนเดียวหรือเปล่า”

เป็นครั้งแรกที่ผมได้ยินความแข็งกร้าวในน้ำเสียงของเรเซล ผมนั่งรอเธอคิดผิด และอีกเดี๋ยวเธอก็จะรู้ตัวเอง ตอนพบร่างของแมทธีวครั้งแรก สื่อรายงานด้วยความเมตตาและเห็นอกเห็นใจเสียเต็มประดา พวกเขาเล่นประเด็นโคกนาฏกรรมของมนุษย์อย่างเต็มที่ พร้อมใส่สีตีความกลัวว่าฆาตกรยังคงลอยนวลอยู่ ดังนั้น พวกคุณ ประชาชนที่รักทั้งหลายจึงต้องระวังตัวไว้ให้ดี ขณะที่สื่อโซเซียลดูไม่ได้ค่อยตามนัก “ต้องเป็นฝีมือคนในครอบครัวแน่ๆ” ผู้ใช้งานทวิตเตอร์รายหนึ่งโพสต์ไว้ตั้งแต่แรก “พนันได้เลย ต้องเป็นไอ้พ่อซี้แพ้ที่เอาแต่ขลุกอยู่ในบ้านนั่นล่ะ” อีกโพสต์ที่คนพากันถล่มไลก์เขียนว่า “อาจจะไม่ทับความสำเร็จของเมียก็ได้” และเรื่องก็ไหลไปเรื่อย ๆ แบบนั้น

เมื่อไม่มีใครถูกจับ - เมื่อเรื่องราวเริ่มซาลง - สื่อก็เริ่มซัดใจและหมดความอดทนมากขึ้นทุกที บรรดานักวิจารณ์เริ่มตั้งข้อสงสัยว่าผมข่มตาหลับผ่านการสังหารโหดนั้นไปได้อย่างไร จากนั้น รอยร้าวเล็กๆ ก็กลายเป็นการทะเลาะพิรังพริ้ว อาวุธก่อเหตุเอ๋ย ไม่เบสบอลที่ผมซื้อมา

เมื่อสี่ปีก่อนเกิดเหตุถูกขุดพบใกล้บ้านของเราเลย มีพยานผู้รู้เห็นเหตุการณ์คือ คุณนายวินสโลว์ เพื่อนบ้านของเราที่อ้างว่าเห็นผมฝังมันในคืนเกิดเหตุ ซึ่งผลงานนิติวิทยาศาสตร์ก็ยืนยันว่ามีลายนิ้วมือของผม และมีเพียงลายนิ้วมือของผมที่ติดอยู่บนไม้เบสบอลนั้น

สื่อชอบมูมมอใหม่นี้มาก ส่วนใหญ่ก็เพราะมันช่วยฟื้นคืนชีวิต และเพิ่มจำนวนผู้อ่านให้กับข่าวที่กำลังจะเงียบหายไป พวกเขาแห่กันมาเป็นโขยง จิตแพทย์คนหนึ่งที่เคยดูแลผมเอาประวัติเกี่ยวกับอาการฝันผวาและการเดินละเมอของผมออกมาเปิดเผย เซอร์ลกับผมก็กำลังมีปัญหาชีวิตคู่รุนแรง และเธออาจมีซู้ก็ได้ คุณคงพอนึกภาพออกแล้วนะ มีบทความมากมายเรียกร้องให้จับกุมและดำเนินคดีผม พวกเขากล่าวหาว่าผมได้รับการดูแลเป็นพิเศษเนื่องจากพ่อของผมเคยเป็นตำรวจ พวกเขาสงสัยว่ามีเรื่องน่าอะไรเก็บซ่อนไว้อีกหรือเปล่า หากผมไม่ใช่คนผิวขาว ผมคงอยู่หลังลูกกรงไปแล้ว นี่ถือเป็นการเหยียดเชื้อชาติ เป็นการใช้อำนาจพิเศษ และการทำงานแบบสองมาตรฐานอย่างชัดเจน

หลายอย่างที่กล่าวมานั้นอาจเป็นความจริงก็ได้

“เธอคิดว่าฉันสนใจพวกสื่อเลวพวกนั้นหรือ” ผมถามเธอ

“ไม่หรือ” เธอตอบเสียงอ่อน “แต่ฉันไม่เข้าใจ ป่านนี้แล้วพวกสื่อจะทำอะไรเราได้อีกล่ะ”

“พวกเขาจะรายงานเรื่องนี้”

“ใช่ อันนั้นฉันเข้าใจ แล้วไง”

สายตาของเธอเล็งตรงนิ่งอยู่ที่ผม “ทุกคนจะรู้เรื่องนี้” ผมว่า “รวมถึง” – ผมชี้ไปที่มือของผู้ใหญ่ที่จับมือแมทธีวี่ในรูป – “ผู้ชายคนนี้ด้วย”

เกิดความเงียบขึ้นทันที

ผมรอให้เธอพูดอะไรออกมาสักอย่าง เมื่อเธอไม่ปริปาก ผมจึงพูดต่อ “เธอยังไม่เข้าใจอีกหรือ ถ้าเจ้าตัวรู้เรื่องนี้ ถ้าอีกฝ่ายรู้ว่าเรากำลังขุดคุ้ยเรื่องของเขาหรืออะไรก็แล้วแต่ขึ้นมา ใครจะรู้ว่าเขาคิดทำอะไรได้บ้าง เขาอาจจะหนีไป หนีไปกบดานจนเราไม่มีวันหาตัวเขาพบ หรือเขาอาจคิดขึ้นมาได้ว่าไม่ควรเสี่ยงอีกต่อไป ที่ผ่านมาเขาคิดว่าตัวเองปลอดภัยมาตลอด

แต่ในเมื่อตอนนี้ไม่เป็นอย่างนั้นแล้ว คราวนี้เขาอาจคิดจะทำลายหลักฐาน
ตลอดไปเลยก็ได้”

“แต่ตำรวจ” เรเซลแย้ง “อาจทำการสืบสวนเงียบๆ ก็ได้นี่”

“ไม่มีทาง ต้องมีข่าวรั่วออกไปแน่ อีกอย่าง พวกเขาจะไม่จริงจัง
กับคดีนี้อยู่ดี เพราะแค่รูปถ่ายใบเดียวมันไม่พอ เธอก็รู้”

เรเซลส่ายหน้า “แล้วคุณจะทำยังไงกับเรื่องนี้”

“เธอเองก็เป็นนักข่าวสายสืบสวนที่ใครๆ ก็เคารพนี่” ผมว่า
“ไม่อีกต่อไปแล้วละ”

“ทำไม เกิดอะไรขึ้นเธอ”

เรเซลส่ายหน้าอีก “เรื่องมันยาวนะ”

“เราต้องสืบหาข้อมูลเพิ่มเติม” ผมบอกเธอ

“เราเธอ”

ผมพยักหน้า “ฉันต้องออกไปจากที่นี่”

“คุณพูดบ้าอะไรเนี่ย”

เรเซลมองหน้าผมด้วยความกังวล ผมพอเข้าใจได้ ผมก็ได้ยินมัน
ในน้ำเสียงของตัวเองเหมือนกัน ลุ่มเสียงแบบเดิมเริ่มหวนกลับมาอีกครั้ง
ตอนแมทธิวถูกฆาตกรรม ผมเอาแต่ขุดตัวเหมือนทารกในครรภ์และรอ
ความตาย ลูกชายของผมตายไปแล้ว ไม่มีสิ่งใดสำคัญอีกต่อไป

จนกระทั่งตอนนี้...

เสียงหึ่งๆ ดังขึ้น ผู้คุมเดินเข้ามาในห้องเยี่ยม เคอร์รี่วางมือลงบนไหล่
ของผม

“หมดเวลาเยี่ยมแล้ว”

เรเซลสอดรูปนั้นกลับเข้าไปในช่องสีน้ำตาลอย่างรวดเร็ว ผมโหยหามัน
ขึ้นมาทันทีเมื่อเห็นเธอทำอย่างนั้น กระทบใจที่จะจ้องมองรูปถ่ายใบนั้นต่อไป
กลัวว่ามันจะเป็นเพียงภาพลวงตา และในตอนนั้นที่ผมไม่อาจเห็นมัน แม้เพียง
ไม่กี่วินาที ผมกลับรู้สึกว่าการท้ออย่างช่างพราเลือนราวกับว่าผมกำลังพยายาม
คว้าหมอกควันเอาไว้ ผมพยายามให้ภาพของลูกชายติดตรึงเข้าไปในสมอง
แต่ใบหน้าของเขากลับเริ่มเลือนหายไปแล้ว เหมือนภาพสุดท้ายของความฝัน

เรเซลยืนขึ้น “ฉันพักอยู่ที่มอเตออร์ลอดจ์ตรงถนนข้างหน้า”

ผมพยักหน้า

“พรุ่งนี้ฉันจะกลับมาอีก”

ผมพยักหน้าให้เธออีกครั้ง

“ไม่รู้ว่าคุณคิดของฉันสำคัญกับคุณไหมนะ ฉันก็คิดว่าเป็นเขาเหมือนกัน”

ผมเปิดปากจะเอ่ยขอบคุณเธอ แต่กลับไม่มีคำพูดใดหลุดออกมา มันไม่สำคัญแล้ว เรเซลหันหลังแล้วเดินจากไป เคอร์ลีบีบไหล่ผมอีกครั้ง

“คุยเรื่องอะไรกันนะ” ผู้คุมถามผม

“ช่วยบอกพัศดีให้ที่ว่าผมอยากพบเขา” ผมว่า

เคอร์ลียิ้ม เผยให้เห็นซี่ฟันที่เหมือนลูกอมมินต์เม็ดเล็ก ๆ “พัศดีไม่ยอมพบนักโทษง่าย ๆ หรอกน่า”

ผมยืนขึ้น มองตาผู้คุม และเป็นครั้งแรกในรอบหลายปีที่ผมยิ้ม ผมยิ้มจริง ๆ นั่นทำเอาเคอร์ลีถึงกับผงะถอยหลังไป

“เขาต้องยอมพบผมแน่” ผมบอก “ช่วยแจ้งเขาด้วย”

บทที่

3

“แกต้องการอะไร เดวิด”

พัศดีฟิลิป แมคเคนซี ดูไม่ค่อยพอใจกับการปรากฏตัวของผมเท่าไรนัก ห้องทำงานของเขาเรียบโล่งตามอย่างสถานที่ราชการ มีธงชาติอเมริกาพร้อมเสาอยู่มุมหนึ่งข้างรูปถ่ายผู้ว่าการรัฐคนปัจจุบัน โต๊ะทำงานโลหะสีเทาเน้นการใช้งานทำให้ผมนึกถึงโต๊ะของครูคนหนึ่งสมัยประถม ด้านขวาของโต๊ะมีชุดที่วางปากกาดินสอพร้อมนาฬิกาตั้งโต๊ะทำจากทองเหลืองแบบที่คุณอาจเคยเห็นในโฆษณาของห้างที่เจแม็กซ์ ด้านหลังเขามีตู้เก็บเอกสารเหล็กสีเทาสองตู้ตั้งตระหง่านอยู่เหมือนหอนาฬิกา

“เอ้อ”

ผมชักซ้อมสิ่งที่จะพูดเอาไว้แล้ว แต่ก็ไม่ได้ยึดตามบท ผมพยายามปรับน้ำเสียงให้นิ่ง ราบเรียบ เป็นโทนเดียวกัน ถึงขั้นพยายามทำให้มันฟังดูเป็นมืออาชีพ ผมรู้ว่าคำพูดของผมจะฟังดูบ้า ดังนั้นน้ำเสียงจึงต้องทำหน้าที่ตรงกันข้าม ต้องยกความดีความชอบให้พัศดี เขานั่งเอนหลังและตั้งใจฟัง ทั้งยังดูไม่ตกใจจนเกินไป อย่างน้อยก็ชั่วขณะหนึ่ง เมื่อผมพูดจบ เขาก็กเอนหลังแล้วทอดสายตาดออกไปและสูดหายใจเข้าลึกสองสามครั้ง ฟิลิป แมคเคนซี อายุมากกว่าเจ็ดสิบปีแล้ว แต่ยังคงมีกำลังวังชามากพอที่จะหลายกำแพงคอนกรีตเสริมเหล็กที่ล้อมรอบห้องนี้ออกไป ช่วงอกกำยำล่ำสัน ศีรษะล้านเล็กน้อยเบียดแทรกอยู่ระหว่างหัวไหล่สองข้างที่ใหญ่ดูจุกจุกโบริกจนแทบไม่ต้องใช้คอรองรับ มือของเขาใหญ่และหยาบกร้าน ตอนนั้นมันวางนิ่งอยู่บนโต๊ะเหมือนท่อนเหล็กคู่หนึ่ง